

bezpečněji uzavřen oproti okresní silnici, která značným svahem spadá do tohoto přejezdu, tak, aby zamezen byl přístup a nahodilé vniknutí dětí, zvířectva a pod. do prostory tohoto seřadiště. Je-li zjištěno, že na blízku děti sáňkují a že jim to bylo zřízencem dráhy zakazováno, plyne z toho, že toto nebezpečí nebylo přehlíženo. Při nejmenším měl býti tento přejezd v době, kdy na něm konán byl provoz, bedlivěji hlídán a střežen a znalec sám ve svém posudku uvádí, že přejezd ten k zabezpečení železniční dopravy jest střežen strážníkem trati. V tomto případě bylo však toto hlídání přejezdu zcela nedostatečným, neboť ani strážník trati, ani ostatní personál, jsouce zabrán do své práce, nemohli dohlížeti na silnici a neměli na ní ani přehledu, takže sáňkující děti vjely zcela nepozorovaně pod vlak, aniž to někdo z personálu postřehl. Za těchto okolností nelze provozovatelce dráhy přiznati, že se z viny a z ručení za tento úraz vyprostila, a pokládá proto dovolací soud uplatněný nárok dle právního důvodu za opodstatněný.

Čís. 4008.

»Zaplacením« dle §u 11 písm. c) vládního nařízení ze dne 13. září 1920, čís. 532 sb. z. a n., rozumí se pouze pravidelný způsob zaplacení, nikoliv však případy, kdy věřitel, ať již důvodně nebo bezdůvodně, zaplacení odmítl.

(Rozh. ze dne 24. června 1924, Rv I 524/24.)

»Zentralbank der deutschen Sparkassen« v Praze poskytla žalované obci Ch. v Čechách zápůjčky. V roce 1916 přesídlila »Zentralbank der deutschen Sparkassen« do Vídně. V únoru 1921 byla založena »Zentralbank der deutschen Sparkassen in der Czechoslovakischen Republik« v Praze a ministerstvo financí prohlásilo vyhláškou ze dne 4. února 1922, že akciová společnost »Zentralbank der deutschen Sparkassen in Wien« postoupila své hypotekární a komunální pohledávky v oblasti Československé republiky, na jejichž podkladě vydala zástavní listy a komunální dlužní úpisy, akciové společnosti Zentralbank der deutschen Sparkassen in der Czechoslovakischen Republik v Praze, a že tato společnost se zavázala, že bude plniti závazky ze zástavních listů a komunálních dluhopisů, vydaných akciovou společností Zentralbank der deutschen Sparkassen in Wien a obíhajících v Československé republice, v korunách československých, a že dotyčné titry, akciovou společností ve Vídni vydané a v tuzemsku obíhající, vymění za nové titry, znějící na novou akciovou společnost v Praze a na měnu československou. Ve vyhlášce této ministerstvo financí prohlásilo, že postoupené tyto hypotekární a komunální pohledávky ve smyslu §u 11 písm. a) a c) vládního nařízení ze dne 13. září 1920, čís. 532 sb. z. a n., nyní splatny a zúčitatelný jsou v korunách československých tak, jako by v této měně již původně byly poskytnuty, že však ustanovení to netýče se pohledávek, do dne této vyhlášky již zaplacených. Žalovaná obec složila v lednu 1922 u okresního soudu ve Vídni 5,000.000 Krak. pro

Zentralbank ve Vídni na zaplacení celého svého dluhu. Zentralbank však placení nepřijala. Žalobě Zentralbank der deutschen Sparkassen in der Čechoslovakischem Republik v Praze o zaplacení dluhu v Kč bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nesprávné posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) shledává dovolání v tom, že ani odvolací soud nemá za to, že jde o pohledávky z a p l a c e n é ve smyslu poslední věty Šu 11 a) odstavec první vládního nařízení sb. z. a n. čís. 532/1920, neboť, nehledíc k tomu, že uložení dlužného peníze u soudů lze pokládati za zaplacení (§ 1412 obč. zák.) jen tehdy, bylo-li ospravedlněno, což se v tomto případě nestalo ani dle tvrzení žalované obce, má vládní nařízení sb. z. a n. čís. 532/1920 patrně na mysli jen pravidelný způsob zaplacení a nikoliv případy, kde věřitel, ať již důvodně nebo bezdůvodně, přijetí zaplacení odmítl, jak patrně za účelem odstranění veškerých pochybností výslovně bylo stanoveno v Šu 2 odstavec první čís. 7 a odstavec druhý vládního nařízení ze dne 7. srpna 1922 čís. 265 sb. z. a n. o soupisu pohledávek a závazků tam blíže uvedených. Kdy žalující akciová společnost byla utvořena, je nerozhodno, jelikož domnělé zaplacení se nestalo jí, nýbrž bývalé centrále ve Vídni.

Čís. 4009.

Platnost a závaznost kolektivních smluv. Odchyly od kolektivní smlouvy v n e p r o s p ě c h zaměstnance možno ujednatí jen v rámci nové úmluvy od organisace k organizaci a jen odchyly ve p r o s p ě c h zaměstnance lze ponechatí zvláštnímu ujednání jednotlivců sjednocených skupin mezi sebou.

Nevyhovuje-li zaměstnanec svými výkony úměrně mzdě, stanovené kolektivní smlouvou, není zaměstnavatel oprávněn, uzavřítí s obejitím organisace se zaměstnancem zvláštní úmluvu na jeho úkor.

(Rozh. ze dne 24. června 1924, Rv I 562/24.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované firmy. Ježto jeho služby byly prý méněcenné, ujednala s ním žalovaná zvláštní smluvu, dle níž mu vyplatila za dobu několika měsíců nižší mzdu, nežli byla stanovena kolektivní smlouvou. Žalobě o vyplacení rozdílu mezi mzdou sjednanou v kolektivní smlouvě a mzdou skutečně vyplacenou bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatelka uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci dle Šu 503 čís. 4 c. ř. s., ponechávajíc i v jeho provedení skutková zjištění nižších soudů v podstatě nezměněna. Právní posouzení